

Publicerad 2008-04-07 21:49 av Anette Blomberg

En suggestivt existentiell, på gränsen mot surrealistisk skildring i kortnovellsformat, där sexualiteten ur en mer filosofisk aspekt ställer verkligheten på sin spets i relation till gängse trosuppfattningar. Allt utifrån ett kvinnligt perspektiv.

Måltiden

Första delen

Glömma! Aldrig! Jag kommer aldrig att glömma den. Inte så länge jag lever. Inte efteråt heller för den delen. Hur skulle jag? Mycket har man ju ångest över. Men detta! Aldrig!

Han hade inbjudit oss samtliga. Tolv stycken, vitt skilda från varandra, men med en till synes förenande livshunger. Hungriga på livet, eller svultna in i döden. Hur som helst; tolv var vi. Icke fördömda män som i den klassiska western-filmatiseringen. Jag var ju kvinna. Huruvida vi var fördömda eller ej, är jag än i dag lyckligt ovetandes om. Förresten, vem äger rätten att fälla en sådan dom?

Mitt emot sig själv hade han placerat mig. Inte genom placeringskort, utan endast i form av en enkel gest med sin aningen kupade högerhand, vilket gjorde att jag lagom rödgad om kinderna knappast kunde motstå hans erbjudande. Hedrad, men också ganska så konfunderad över vad han ville ha i gengäld, slog jag mig så ned. Benen skakade av en blandad ynnest, nåd samt en smickrad känsla. Eller snarare en slags skeptisk undran över den egentliga orsaken till sammankomsten, bredvid den ofrånkomliga fascinationen av alla dessa yttringar på en och samma gång. Det var en tumultartad upplevelse. Och han själv! Så given... Så extraordinär. Så... så... vacker! En sådan otroligt attraherande man. Blicken hans ville jag naturligtvis möta. Ändå minns jag, att mitt val blev att se nedåt. Jag tror åtminstone att jag valde. Sänkte blicken. Jo, så var det. Inte för angelägen, inte för hungrig, hade jag kunnat se in i hans så strålande, självklara ögon. Runt omkring oss skar de övriga bordsgästerna av det märkliga kött som värden serverat. Köttet som av någon outgrundlig anledning inte verkade minska i omfång, fastän de glupska männen formligen vräkte i sig av härligheten. Ju mer de försåg sig av steken, desto större blev den på fatet. Uppsluppenheten kring bordet stegrades och vänskapen männen emellan kände inga gränser. Med darrande hand fattade jag kniven och skar så min beskärda del av läckerheten. Jag kommer ihåg att det var som om kniven föll igenom av sin egen tyngd. Ett mörare och mer doftrikt kött hade ingen av oss erfarit. Saftigare och betydligt rödare än något jag tidigare ätit. Ack, så njutbart! Så sanslöst förföriskt och frestande. Lätt och behaglig blev man dessutom inombords. Så bjöd han även sitt vin. Ur enklaste krus lät han denna smäktande dryck sakta porla ner i våra glas. Ett sådant superbtt åtagande borde rimligtvis skett ur den mest utsökta kristallkaraff som kunnat uppböras. Aromen smekte näsborrar och dränkte både gom och sinne innan jag ens hunnit läppja drycken. Smaken sen? Odefinierbar tillika oemotståndlig. Så törstig jag var! Aldrig att jag någonsin därefter varit så törstig. Så hungrig. Denna nektar! Denna ambrosia! De övriga hade redan tömt sina glas då han höjde sin skål till mig. Med en tugga av köttet i munnen drack jag honom till. I samma skede möttes våra blickar. Naglade sig fast i varandra. Benhöll. Som ett mätande. Huruvida han eller jag klamrade sig hårdast kvar, är jag heller inte kvinna att avgöra. Endast detta, att mina ögon blödde, eller om möjligt tårdröps till floder, minns jag med

allra största säkerhet. Jag förnam hur mitt hjärta vidgades, pulserade allt häftigare efter något jag inte är förmögen att beskriva. Som om jag fylldes av de varmaste känslor och storslagna insikter jag aldrig ens snuddat vid. Varken förr eller senare. Rent fysiskt upplevde jag dessutom hur var åder i min vanligtvis så sinande kropp, liksom blodrusades och livgavs. Allt detta ofantliga vid inmundigandet av denna högst förunderliga dryck. Och hans ögon, där jag i fragmenteringar fick bilden av min egen födelse och död. Allt uppenbart i ett rasande förlopp tillsammans med svaren på, många för mig, olösta gåtor. Stjärna på stjärna såg jag tändas. För att slockna till nya stjärnors början.

- Jag vägrar droger! hävdade jag bestämt. Han skakade sitt ljuva huvud så att jag skulle förstå att så icke var fallet. Varken extacy eller en LSD tripp hade alltså förvrängt mina sinnen så till det oigenkännbara. Men hur? Hur? Som om han läst min banala tanke, drog han helt resolut kniven ur köttet, skar sig med säker hand runt sin handled utan att minsta blodsdroppe yppades ur den djupa skåran. Strax därpå särade han sin bländvita skjorta vid bröstorgens vänstra sida, där normalt hjärtat göms. Ett hål! Ett tomrum! Stort som...som...steken på bordet. Som steken! Det snurrade inför mina ögon. En fruktansvärd kväljning genomför min kropp samtidigt som yrseln tilltog och omplacerade golv och tak inför min åsyn. Jag visste att inget av vad som komma skulle, gick att hejda. Totalt utlämnad och skoningslöst fångad i min dyrköpta insikt, vändes hela mitt innanmäte ut och in, varpå jag kräktes över min tomma tallrik. Gästerna stirrade aningen förundrat. Alls icke fördömande. Bara undrande. Rimligtvis borde de gormat och fäktat vilt omkring sig av ren avsmak och i blotta förskräckelsen flytt bordet, efter vad som precis utspelats inför dem. Ingen spyr väl utan repressalier. Åtminstone inte efter vad en sådan måltid anbelangar. Ingen! Men i gästernas ögon syntes endast medlidande och ansiktsuttrycken förrådde heller ingen annan undanträngd känsla. Underligt! Mer än underligt. Rent anmärkningsvärt, var det.

Vår värd drog skjortan tätt. Reste sig vördnadsfullt ur sitt säte och böjde sig försiktigt fram emot mig. Lade så en nästan genomskinlig hand över min värkande och i dåvarande läge, naturligtvis så skuldyngda hjässa. Så bra jag med ens mådde. Egentligen mycket bättre än innan. Hur oförståeligt det än kunde tyckas, eftersom skiftningarna var så snabba. Att födas för att dö för att födas...

En förenad skål utbringades, där jag än en gång, utan minsta uns av motstånd lät den magiska drycken över mina läppar, ner i strupen, för att återigen genomsyra hela mitt jag. Mitt väsen. Som för att väcka mig. Väcka. I alla fall för en tid framöver.

Andra delen

Det gjorde så fruktansvärt ont. Så in i helvete ont. Hela kroppen krampade i konvulsioner. Medvetandet snuddade gränsen till medvetlöshet. Mot det undermedvetna. Arketypiska. Borderlinen. Nej, inte den gränsen! Inte den.

Det mörka hårtrasslet hade fortfarande vita fettrester lindade runt sig. Skinnet skrynkade det svagt violettonade ansiktet och påminde mig i det ögonblicket om den försvarslösa lilla kråkungen i dikesrenen

några morgnar tidigare. Daggen hade pärlat hans gråduniga skrud. Här hade istället fostervatten och levrat blod tatuerat mönstren på den alldeles nykläckta kroppen. En son! Jag hade fött en son. Ett nytt liv. Ett alldeles förunderligt fantastiskt liv. En livets största gåva hade skänkts mig. Tacksamheten strilade nerför mina kinder, då mina läppar kysste det lilla knytet som så efterlängtat vilade vid mitt redan så mjölkstinna bröst. Tusen gånger om skulle jag utan svårighet kunna uthärda dessa smärtor. Tusen gånger om. Därvidlag var jag fullständigt övertygad.

Den lille sparade gråsuggor i fickan. Allt och alla var lika betydelsefulla i hans värld och han plockade vitsippor för att ta in våren, eller för att skänka buketter vid födelsedagar. Han var den modigaste av riddare till undsättning. I honom präglade gott och ont sina tydliga kastmärken. Förstärkta av allsköns sagor, vilka vi älskade att förtälja varandra. Favoriten hade varit den om hjärtestenen. Bakom den mest grymma och oförstående handling finns alltid ett hopp om bättring. Det mest förhårdade hjärta, hårt som sten och kallt som stål, gömmer ändå alltid en skimrande pärla av värme och god vilja längst inuti sig. Det gäller bara att krossa skalén. Yppa dess kärna. Att det var något utav livets allra svåraste var han ännu inte riktigt införstådd i. Själv hade jag antagligen präglat honom till det goda, då jag som mor klarade att leva upp till just detta genom att ständigt vara på vakt och trotsa det motsatta. Det onda hade naturligtvis fått sitt fäste då jag vacklade. Skuld är en moders eviga följeslagare. Precis som att en moders ansvar är hennes livlina, tillika snara. Den lille hade klarare ögon än de flesta andra barn i grannskapet. Klarare än de flesta i hela staden... än någon annan varhelst man sökte, rent utav. Ofta grunnade jag på tanken över att han var så olik sin far. Fadern, en av de få jag så kärleksfullt givit mig åt, för att förena min kropp och själ. Fast sonen var inte det minsta lik honom. Inte ett spår. Egentligen var det inte bara blicken som var annorlunda. Det var hela pojken. Hans sätt. Hans handlingar och på det viset han talade. Ordvalet. Och vad som föranledde detta. Ibland var det som om jag tidigare hade hört dem, orden, men inte kunde placera dem vid någon tillhörande. Jag brukade se på honom i smyg. Då brände en värme så stark inom mig, att jag tvingades kippa efter luft. Med detta stördes det magiska ögonblicket, varpå han varseblev mig. Oftast skruvade han bara på sig för att ge mig sin medlidsamma blick. Men det hände också att han suckade tungt eller till och med bad mig att ägna mig åt något väsentligare än att bara studera honom. Undrar om han förstod hur mycket jag älskade honom? Hur mycket jag älskar honom?

Frånvaron av hans blotta existens smärtade mig. Så pass att jag stundtals blev handlingsförlamad. De två senaste åren har han tillbringat utomlands. Mestadels i Frankrike, men även i Japan. Dessa hans så insiktsfulla ögon hade valt att fägnas av köttets lusta. Tack och lov icke i bruklig bemärkelse, utan genom det kockyrke han valt som sin försörjning. Under hans flinka fingrar och outtömliga fantasi, kreerades de mest utsökta skapelser för de absolut mest finsmakade läckergommar. Även om mina egna kroppkakor med skirat smör, allt som oftast hägrade honom, fick han näst intill oavkortat bjuda sina euforiska sensationer vid besöken. Utan att tillhöra ovannämnda gourmander, var och är jag nog hans allra mest hängivna supporter. Inte bara vad maten beträffar.

Inför detta hans besök, hade jag dukat bordet med den damastvävda linneduken i de vackraste gråtoner. Koboltfärgat flintgods till alldeles nyförvärvade bestick av härdat stål. Alldeles för kostsamma beträffande min ekonomi, men också helt oemotståndliga ur en mer utslagsgivande aspekt. Ur höga handblåsta glas på

cinnoberröd fot, skulle den lagom tempererade Riojan avnjutas. Servetterna var randade i blått och rött och av dem hade jag vikt de sedvanliga näckrosorna. Kanske inte helt passande stilmässigt, men nostalgin måste ju få sitt. Det skulle inte dröja länge till. Snart, alldeles snart skulle jag få se honom, min efterlängtrade son. Min drivkraft. Äntligen skulle min tärnande ensamhet få en stunds respit. Och min son skulle än en gång få glädjen att visa mig sina färdigheter i den stora matlagingskonsten.

Aromer och sinnliga dofter kom kittlandes ifrån köket. Då jag ville göra honom sällskap bad han mig istället att blunda. Jag kunde oundvikligen låta bli att förflyttas bakåt i tiden. Jag kände så väl igen hans barnsliga förtjusning vid uppmaningen. Då, för snart tjugo år sedan, hade han under sitt mest smittande skratt, serverat mig den allra härligaste jordgubbstårta. Att den var bakad med hjälp av lera och singlat grus märkte vi aldrig. Det var då. Tårarna brände under locken och min strupe tjocknade. Att andhämtningen blev påfallande undgick honom inte. Detta borde jag skonat honom från. Fast tårarna var i glädje. Och tiden var nu. Han nonchalerade höviskt det hela med en lätt harkling och bad mig sitta till bords. Gav en gest med en halvt kupad högerhand mot bordets ena gavelsida. Själv satte han sig på den motsvarande kortändan. Ståndsmässigt som sig bör. Så belevat. Så världsvant. Jag kunde inte motstå att imponeras. Även om en viss överdrift förelåg. Efter att han trancherat steken vid bordet, serverade han mig av vinet. Ursäktade i nästa ögonblick att det inte dekanterat tillräckligt, varpå han fyllde det resterande på en karaff av det enklare slaget. Men den stämde färgmässigt till den övriga servisen. Han kände sin mors önskningar och aldrig hade jag väl smakat något mer gudomligt. Ändå var det något bekant över det hela. Men vad? Vi åt och drack i timmar. Samtalen skiftade och det ena ämnet på det andra gavs utrymme. Förtroenden, idéer, önskningar och bekännelser yppades. Så behövt detta möte varit. Han verkade så avslappnad, min son. Precis som jag själv, som omväxling. Denna älskade son. Vilken underbar människa han var. Vilken ödmjukhet han besatt. Sitt aningen trendiga yrke till trots. Vet inte om det är var mors tanke angående sin avkomma, men att just min skulle bli något utöver det vanliga, det hade jag alltid varit helt övertygad om. Han med de ögonen. En nutida Kahlil Gibran. En ny Luther King, kanhända. Varför inte världens frigörare och mänskliga förlösare? En krigets och vanvettes förgörare. En sjukdomars läkemästare. Fast människor måste förvisso också äta och detta var i sanning ett välgörande yrke. Att inte låta människor svälta. Fara illa. Jag försåg mig med ytterligare en skiva av köttet och dess fantastiska tilltugg. Märkligt nog verkade det inte tryta, fastän vi formligen vräkt i oss av det. Han var en skicklig kock, pojken. Extremt duktig! En riktig trollkarl, min son.

Tredje delen

Drömmen den natten var starkare än vanligt. Jag drömmer oftast. Inget märkvärdigt i sig. Drömmer gör ju alla. Men jag brukar minnas dem, drömmarna. Längre har jag funderat på att skriva ner dem. Men till vad nytta? Egennyttan om möjligt. Fast det räcker väl med att jag konstant pendlar mellan lycka och sorg i det drömda. Det behöver knappast förevigas. Ofta är nätterna fyllda av erotiska inslag. Det som både skrämmer och lockar. Och det händer att jag inte vill vakna. Alltför ofta.

Mitt sköte pulserade likt ett saftigt, nyslaktat fårhjärta. En totalt främmande man kände min brinnande åtrå så starkt att han inte kunde motstå sig närmandet. Naken och utslängd på en av havets högsta klippavsatser,

kämpade jag för att inte falla ner i det vildsint djupa under mig, tillsammans med den oövervinnerligt hägrande känslan av att uppnå förlösningen. Den allsmäktigt befriande. Jag kved och gned mot bergets skrovliga hud som vore jag besatt. Medveten om segern för antingen liv eller död. Orgasm eller förintelse. Jag utlämnade mig åt makternas försorg, vilka de än var. I samma sekund som mitt sköte i ren vanmakt skrek ut sin liderliga längtan, hade den främmande mannen lyckats med det omöjliga konststycket att nå mig på avsatsens karga brant. Han slet i sin manliga brunst, ur livremmen från byxorna, vilka föll till marken och blottade hans gigantiska organ. Att jag i detta ögonblick valde livet, är en gåta. Men skillnaden är tydligen härfin. Med bältet band han mig runt fotleden för att sedan fästa mig i ett av klippkantens vassa block. Jag skulle inte dö. Eller leva eller... Jag skulle... Av tacksamhet skälvde mina bröst häftigare än rågaxet i orkan. Vårtorna sprängde hans glupska munhåla och saliven strilade i rännilar från alla min kropps översköjda ställen. Ur armhålor, ur naveln, för att vid minsta rörelse strömma ner mot skötet. Mot köttet. Mot lustan själv. Mina stora skinkor vibrerade våldsamt, trots hans grova händers fasthet. I djuriskt raseri fortskred den akt jag aldrig någonsin ville avsluta. Tillståndet av total närvaro och frånvaro på en och samma gång. Och då tungan hans badade och drack min aldrig sinande källa och tänderna tuggade det saftiga köttet när jag red hans dreglande ansikte, kastade han sig brutalt över mig och alldeles vid lemmens sprängande intrång, brast anordningen till min frivilliga fångenskap, varpå jag störtade mot det vidöppet svarta inunder mig. Om jag dog vid nedslaget eller vid sekunderna för själva orgasmen vet jag inte. Jag bara exploderade i miljoner molekyler utan att känna smärta. Spreds likt ringar i alla hav och luftströmmar i alla himlar. Förutom befrielsen, var det enda jag upplevde mitt ihärdigt pulserande sköte. Som ett nyslaktat fårhjärta. Det var på grund av detta jag vaknade. Ett flöde mer påtagligt än någonsin tidigare hade rödfärgat sängen. Underlivet brann som av tusen eldar. Och det rörde sig. Liksom i andhämtning. Som om det ville kvarhålla något. Bli släckt.

Drömmar är vaket tillståndets motsats. Det finns dagdrömmar. Det finns mardrömmar.

Krypandes över golvet. Omtöcknad och med blodet som alibi, fann jag honom ingenstans. Bordet var avdukat. Utan gårdagsspår. Sängen hans orörd. Vi hade ju träffats... jag mindes... eller... jag... orkade inte mer...inte...

Fjärde delen

Ingen saknade ljuset i de svarta katakomberna mer än jag gjorde. Så tunga var stegen att framfarten knappast märktes. Måste gått i timmar, dagar. Det som gjorde det hela någorlunda uthärdligt var smärtans frånvaro. Skymtade inte något därborta? Liksom anades. Våldigt diffust, men ändå likt ett svagt sken. Som en falnande eldflammas sista skugga mot nattsvart himmel. En lätt nyansförändring. Att sinnena spelade sina spratt var mig inte helt främmande, men att jag var ett offer för dessa nu, verkade föga troligt. Här var det för kompakt. Till och med för lätta sinnen. Här hägrade inga förhoppningar. Intuitivt visste jag att jag frös, men var oförmögen att känna det. Till och med den förbannade rädslan var tillintetgjord. Kunde ha saknat den som ett bredvidgående. Men själva saknaden var också borta. Inte ens funderingar över var jag befann mig eller varför, existerade. Vakuum. Ett ingenting. Tillvaron var ett stort tilltäppt, förlamande vakuum. Ett

konserverande tillstånd där inte ens oron ägde tillträde.

Det ljusnade faktiskt än mer, detta lilla sken som så flyktigt gett sig till känna. Det var precis som om det intensifierades ju mer jag sökte det. Som om någon rörde vid min hand, hade jag bara att följa med. Föras närmare ljuset. Stegen lättade. Den enorma tyngd som bojat mina fötter upplöstes. Ändå såg jag inget alls. Ingenting ännu. Förutom ljuset i sig, vilket naturligtvis borde varit tillräckligt. Men jag ville mer. Hur jag än ansträngde mig för att öppna ögonen, lyckades jag inte. Ljuset var nu så starkt, att jag tvingades lyfta armen att skylla ögonen för att inte bländas. Armen lydde mig inte. Var detta också bara ett spel av drömmarna? I så fall hade jag ingen högre önskan än att vakna. Vakna! Jag var vaken! Vid denna mara! Med ens klarnade blicken. Den skoningslösa strålkastaren i ansiktet vreds plötsligt undan och jag började uppfatta den apparatur vilken omgärdade mig. Uppfattade, utan att begripa. En kvinna i min egen ålder, troligen läkare, efter det att tankarna någorlunda hunnit ikapp, informerade mig om min beklagansvärda belägenhet. Under ett antal dagar hade jag sålunda befunnit mig i ett slags tillstånd av koma. Av en ren tillfällighet hade man hittat mig på yttertrappan till mitt eget hus. Naken, söndertrasad över hela kroppen och ... sjöblöt... hade grannen funnit mig till synes livlös. Vad som hänt var fortfarande oklart och i det närmaste en gåta. Polisen hade fallet under utredning. En sådan krävdes eftersom brott verkade föreligga. Av någon outgrundlig anledning hade rester av tång, upptäckts i mitt hår.

- Minns du något? Blev frågan som följde. Oförmögen till tal, än mindre hågkomster, kunde jag omöjligt besvara den. Men jag levde! På gott och ont. Jag levde, eller vad det nu kunde kallas, detta jag ägnade mig åt mellan kasten mellan det medvetslösa och det här. För så fortskred tillvaron under ytterligare några dagar. Den tid jag behövde för att gå helt bredvid. Hinna ikapp. Lämna gränslandet. Men det skulle inte bli helt enkelt att återvända, ansåg läkarteamet på hela tolv man. Tolv stycken? Vilka förespråkade att jag måste sätta viljan framför allt annat. Spelar det någon roll i mitt fall, hade jag kontrat och lyft handen för att vifta bort en envis hårttest ur pannan. Jag levde! Jag skulle bli frisk! Återställd! Okey. Jag var bara så förjordat hungrig.

Biträdet som serverade mig hade en mycket egendomlig blick. Ett genomträngande sätt att se. Inte som om jag var av luft, utan snarare som om han kunde skåda mitt inre. Hans ögon var liksom självlysande. Klara som en högsommardag i juli. Det var som om blicken påminde om någons, jag inte riktigt kunde minnas. Kanhända någon jag bara tillfälligt råkat. Jag kände mig frustrerad över att inte finna svaret. Ännu var jag ju inte helt återställd så det var säkert bara att se tiden an. Jag skulle nog minnas i sinom tid. Den sommardagsögda kupade sin högra hand i en givmild gest då han serverade mig den slemgröna sörjan från brickan. Ursäktade sig med att jag tyvärr ännu en tid skulle få hålla tillgodo med dylik föda. Passerad och smaklös. Som ett glas vatten med ett visst tuggmotstånd. Fy fan! Fy för den lede. Jag som var så vansinnigt hungrig. På vad visste jag inte med säkerhet. På vad som helst. På kött! Jo, på kött. Konstigt, med tanke på situationen. Underligt var det. För den skull gick det inte att bortförklara fenomenet. En saftig entrecote skulle gjort underverk. Det var som om varenda liten ynka cell i hela min sargade kropp krävde sin näring. Skrek efter påfyllning. Och som om detta inte vore tillräckligt? Själens gapade efter sitt. Hela jag var som en enda stor hunger.

Femte delen

Böckerna plöjdes. Skrifterna. Lika ihärdigt som plogen sina fåror. Min glupande aptit efter meningen med livet var lika påtaglig som myllans behov av säd. Vissa uppehåll i läsandet var nödvändiga för att befästa tankarna. Ibland bekräfta. Under årtusenden hade människan sökt sina sanningar. Gallrat bland lögnerna. Filosofer och de mer vetenskapligt törstande, genom sina egna iakttagelseförmågor. Dessa som startade processerna till de utvärderingar, vilka alla vi övriga fick ta del utav. Genom just; böcker. Skrifter. Andras värderingar i stället för egna upptäckter. Mina egna sympatiserade ändå lika väl med Lao Tse's som med Sara Lidmans. Sokrates som Kerstin Ekmans. Ändå sökte de sitt, mina tankegångar. Som att "Barndomen är var människas egen urtid. Livets nuskede; färgspektran från begynnelse mot evighet." Att utlämnandet åt sig själv uppstår i det exakta födelseögonblicket. Kanske till och med vid befruktningen. Från den stunden är man ensam. Och att döden påbörjas redan vid tanken på livet. Att uppfattningar ur det egna tankesystemet och dess fattningsförmåga måste bli det utslagsgivande. Både beträffande etik och beteenden. En storslagen individualism tillika visionär anarki, skulle i längden främja alla livsorganismer på jorden. Om man utgick ifrån medmänskligheten, vill säga. Det skulle ge ett friskare kretslopp. Utan tvivel, ett starkare engagemang. Att varje individ är ensam, ett unikum som tillhandahåller information och känsloupplevelser på egna villkor, gör att den talbara kommunikationen blir en vilseledande och misstolkad förlängning till att nå kärnan. Sig själv i sammanhang. Ett försvar att fånga oss i de grupperingar som bromsar. Som inte låter oss bli insiktsfulla nog att begripa sambandet mellan våra alldeles egna universum bredvid det allmängiltiga. Det stora. Det allsmäktiga. Där stjärnor och planeter om vartannat kommunicerar utan ord. I ett strikt hänsynsfullt kosmos. Fast meningen är säkert så banal att vi bara ska förundras. Aldrig förstå. Som ett drivmedel för vidare existens. Kanske ovetskapen är en av dygderna? Utan krav och eftermälen. Emellanåt kontrade jag med att läsa en och annan faktabok, som för att minimera storheten. Minska risken att trampa på möjligheten till den stora sanningen. Missförstå mig rätt, eller försök förlåta en trevares fatala misstag. Ingen är ju mer än människa. Såvida vi alla inte är betydligt mer! Betydligt större än den avart ur faunan vi olyckats med att degradera oss till. Människans vidare existentiella rätt, borde onekligen ifrågasättas. Banne mig! Ifrågasättas!

Anteckningarna flöt ut. Flummiga irrgångar utan relevanta sammanhang. På pappret som spretiga flugskitar fast med en betydligt vidare kryptisk innebörd. Ordbajs. Varför skulle jag alltid överdriva? Var inte skrivandet nog i sig? Fast det var säkert inte mitt gebit det heller. Precis som målandet. Inte nu längre. Jag stod i sin. Låg i träda. Inför vad? Att ge sig i kast med skrivarkonsten vore en skymf mot själva litteraturen. Att bara våga jämföra mina små upptäckter med Platons vore mer än dumdristigt. Befängt! Men vem i helvete äger rätten att skriva? Yttra sig offentligt. Servera visdomar blandat med lögnar. Att leda andra. Vilseleda. Stark tar svag i handen. Men, är inte svag starkare? Vänd andra kinden till! Nog!

Papperskorgen fylldes av allt hopskrynklad. Under ett par månader hade jag försökt att bena ut min bakgrund för att enklare kunna delta i detta eviga nu. Ensam. Ensam här och nu, dock med alltför genomträngande minnen för att klara detta företag. Visst fanns det lyckliga minnen. Naturligtvis.

Men på vågskålen vägde deras motsatser tyngre. Ensam genom livet. Ensam är stark. Ensam är svag. Ensam med alltför stora förhoppningar om framtiden, men också ensam med en uppenbar likgiltighet inför det kommande. Den skrämde. Nästan mer än ensamheten, för den var ju redan välkänd. Men likgiltigheten?

Kaffet smakade bränt. Det hårda knäckebrödet med sin cheddar neutraliserade smaken. Utanför fönstret pickade blåmesar och talgoxar vårens spirande jasminknoppar. Snart skulle den stå i blom. Sprida doft och fägring stor. Skulle jag någonsin mer få möjligheten att blomma? Få! För helvete! Man tar sig möjligheter. Som en rättighet utan skyldigheter. Även om världen var i mest avsaknad av ödmjukhet. I den här världen skövlar man. Plötsligt inföll sig en annan vinkling av skrivandet. Memoargenren. Folk vältrade sig ju i storslagenheter. Egenmäktigt uppförda. Det handlade ju om identifiering. Igenkänningsfenomenet. Ju lögnaktigare, desto trovärdigare. Fy fan! Tillhörigheten var nutidsmänniskans religion...

"Det är synd om människorna" hävdade Strindberg. Jag övervägde möjligheten att låta detta citat öppna boken. Inte så galet. Det var ju synd om mig. Jag var ju så djävla ensam. Icke allena, självvalt. Utan ensam. Mol allena. Om ändå min son kunde komma hem. Jag saknade honom så oerhört. Eller någon väninna? Sådana besök var sällsynta. De förekom, men alldeles för sällan nu för tiden. Kanske skulle jag hälsa på? Eller inbjuda ett manligt besök? Det var en evighet sedan. En man. Vem som helst! Aldrig! Men honom jag tittat extra på vid utlåningsdisken på biblioteket. Honom kunde jag fantisera om. Jag bara inte kunde, jag gjorde det. Det var något i hans blick som lockade. Eller skrämde. Jag vet inte. Antagligen hade han inte ens lagt märke till mig fastän jag studerat honom i smyg. Som en tonåring. Nogsamt hade jag försökt att inte röja mitt intresse. Och säkert lyckats. Idiot som jag var. Han var så vacker. Det var något i hans blick som jag inte blev klok på. Den blicken han så generöst gav sina kunder. Jag hade verkligen sprungit på biblioteket. Dag efter annan. Rannsakade jag mig själv var frågan om det inte var intresset för honom som lockade mer än böckerna jag lånade. Löjligt! Sådan djupdykning var jag oförberedd på. Slag under bältet gjorde mig totalt försvarslös i min ytliga förklädnad. För visst hade jag snuddat en sanning. En av dessa jag ständigt sökte och samtidigt räddes. Jag rodnade inför mig själv. Rädsla och sanning var definitivt inga goda parhästar.

Läpparna skrek ut sitt röda. Det var väldigt länge sedan jag sminkade mig så grovt. De svartlackade benen gick med självsäkrare steg än brukligt. Även om de var påtvingade, och målmedvetna i överkant för att inte vackla, så manade de på i rask takt mot biblioteket. Skulle man ta tjuren vid hornen, skulle man också vara beväpnad. Strupen hade jag blottat alldeles för många gånger. En annan strategi krävdes. Jag skulle ta strid.

Som så ofta satt han framför datorn. Knappade på tangenterna och gav den unga blonderade kvinnan över disk, böckerna hon skulle låna. Helvete så han log! Fast mest med ögonen. Dessa ögon jag gladeligen ville dränka mig i. Som att falla i ett djupt oändligt hav. Släppa all kontroll och bara dö. För dessa ögons skull vandrade jag nog till och med i de svartaste katakomber, mörkrädd som jag var. En knuff i sidan av en framvällande grupp på tolv alltför högljudda individer, gav mig returen till min verklighet. Som i trance uppsökte jag hyllan där all världens kulinariska läckerheter gick att uppdaga. Genom att plöja sidorna skulle jag finna den mest exotiska rätten att locka honom. Att inbjudan kunde resultera i ett nej, föreföll mig aldrig.

Där fanns afrodisiakum som ostron, hummer och sjöborre i ett överflöd att önska ur havets rika lustgård, ändå var det köttet från de fyrbenta som hägrade. Var jag hungrig, var det på rent kött. Primitivt och enkelt. Till och med symboliskt. Klart jag skulle bjuda honom på en rejäl köttbit. En huvudrätt med både för och efterrätt. En oförglömlig måltid, vilken tillfälligt skulle släcka somliga av hans behov, men samtidigt tända andra. Ge mersmak.

- Jag... skulle... vilja låna den här, stammade jag fram. Var fanns kraften? Varför i helvete svek den? Den som övertygat mig om en livsförändring. Den fega stackaren i mig hade dragit svansen mellan benen. Än en gång blottat strupen. Men HAN mittemot, log med ögonen. Munnen var stilla. Røjde inga ord förrän då han reste sig ur stolen och med sin aningen kupade högerhand gestikulerade mot boken , tittade rakt genom mig och öppnade de gudomliga läpparna när han med den allra vackraste stämma hävdade att detta exemplar var det bästa att navigera ur för älskande par.

Kvar på disken lämnade jag den. Bokdjäveln! Beviset på mina konstanta farhågor. Lotsen. Som en ny bibeltolkning, fast av gamla testamentet. Bestraffningarnas regelbok. Kärlekens besegrare. Ensam är svag. Tillintetgjord. Ensam är hungrig. Ensam skall bestraffas för sin ensamhet. Så bli allena då! Ensam är icke. Vid Gud: Måtte detta vara mig förlåtet!

Av Anette Blomberg

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Anette Blomberg med Poeter.se id #302 innehar upphovsrätten